

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Προκληρωτά εις Ἀθήνας
τῆς ἐκδότης.
Διὰ τοὺς ἐνδοὺς τῆς Ἑλλά-
δος συνδρομητὰς φρ. 10.
Διὰ τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς 12.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Παρὰ τοὺς Κ. Κ. Διδασκα-
λοὺς καὶ τοὺς ἐπιστάτας τῶν
Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμε-
ρᾷ.

Ἐκδίδεται τρίς τοῦ
μηνός.

Ὅχι οἱ πολλὰ, ἀλλ' εἰ χρέομα ἀναγινώσκοντες εἰσιποῦδαίσι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.)
(ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.)

Ἐν δὲ τῇ ἑλλοδαπῇ πο-
ρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνοῖς
Προβίνοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέ-
ροις ἐπιτρόποις τοῦ Ἑλλά-
του.

Ἐάν ἦς φιλομαθῆς, ἴση καὶ πολυμαθῆς.

Φιλολογικά.

Αἱ τελευταῖαι περίοδοι τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Πραγ-
ματικὰ ἀναγνωσθεῖσα ἐνώπιον τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ὁραίων Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν καὶ ἐκ τοῦ Ἀγγλικῆς
μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Γ. Α. Κ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθμὸν 722.) (*)

Ζ΄.

Φαίνεται λοιπὸν διὰ κατὰ τὴν τρίτην μ. Χ. ἑκατον-
ταετηρίδα ἢ Ἀττικὴ διαδέχθη ἀπάσας τὰς πρώην ἀμα-
σάσας διαλέκτους· ἀλλ' αὕτη δὲν ἦτο ποτὲ ἢ γλῶσσα
τῶν δοξασάντων τὰς Ἀθήνας Ἀττικῶν κλασσικῶν συγ-
γραφέων. Ἀπ' ἐναντίας, οἱ συγγραφεῖς οἱ γαννηθέντες
καὶ ἐκπαιδευθέντες ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, παρενέβαλον ἐν
αὐτῇ λέξεις καὶ φράσεις τῆς διαλέκτου τῶν (22)· πρὸς
τούτοις προσεπάθουν ν' ἀποφύγῃσι καὶ ὅ,τι ἠδύνατο
νὰ περιπλέξῃ τὸν ἀκροατὴν ἢ ἀναγνώστην τὸν ἀγνο-
οῦντα τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν σαφήνειαν τῆς Ἀττικῆς
διαλέκτου. Γραμματικοὶ τῆς δευτέρης ἑκατονταετηρίδος
προσηγόρευσαν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς Ἀττικῆς κοινῆς
διὰ λέξεων (23), καὶ κάποτε Ἑλληνιστῆν

(*) Ἡ κἀτωθὶ τῆς ἀστίλης 21 σημειώσεις ἀναφέρεται εἰς τὸ
τέλος τῆς ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι 160 συναχθείσας τῆς αὐτῆς
πραγματείας.

(21) Γάζα γὰρ καὶ Γάδαρα καὶ Ἴππος Ἑλληνίδες εἰσι πό-
λεις. Ἰωση π. Ἰουδα. Ἀρχ. 17, 14, 4. Καισάρειαν μεγί-
στην τῆς τε Ἰουδαίας πόλιν, καὶ τὸ πλεον ὑφ' Ἑλλήνων ἐποι-
κουμένην. Ἰουδαία. Πόλεμ. 3, 9, 1. Οἱ Καισαρίων Ἑλ-
ληνες. 2, 14, 4. Διὰ Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς εὑρισκομένης ἐν Συρίᾳ,
Ἀσσυρία καὶ Μεσοποταμίᾳ, ὅρα Ἐπιγρ. Τομ. γ'. σελ. 211.

(22) Μακεδονίζοντάς τ' οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν
ἐπιμίξιαν. Ἀθην. 3, 94.

(23) Καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ ἰδίᾳ γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ,τι δό-
ξαν, αὐτίκα μέλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέβη. Δουκιαν. Πῶς
δεῖ Ἱστορίαν συγγράφειν, 16. Φασὶ δὲ οἱ Ἑλληνας
διαλέκτους εἶναι τὰς παρασφίσι πέντε, Ἀθηναίαν, Ἰάδα, Ἀσσυρίαν,
Αἰολίδα, καὶ πέμπτην τὴν κοινὴν. Κλημ. Ἀλεξ. 404,

γ λ ὦ σ α ν, πρὸς διάκρισιν τῆς Ἀττικῆς διὰ λέ-
ξεων (24), διὰ ταύτης δὲ διέσταλλον τοὺς κλασσικοὺς
τῶν μεταγενεστέρων. Διὰ τῆς λέξεως κοινῆς, ἦν ἀπο-
διδουσινεὶς τὴν διάλεκτον τοῦ Πινδάρου, ἐννοοῦσιν ἀπλῶς
ὅτι αὐτὸς μετεχειρίσθη μικτὴν διάλεκτον (25)· τὸ αὐτὸ
λεκτικὸν καὶ περὶ τῆς γλώσσης τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου.

Αἱ τελευταῖαι περίοδοι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Η΄.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, μετὰ τὸν θά-
νατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, δύναται νὰ διαιρεθῇ
εἰς τρεῖς περιόδους: τὴν Ἀλεξανδρινήν, Ῥω-
μαϊκὴν καὶ Βυζαντινὴν. Εἶναι περιττὸν νὰ
σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἀποκαθίσταται ἀδύνατον νὰ
προσδιορίσωμεν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἢ Ἑλλη-
νικὴ γλῶσσα ὑπέστη τὰς διαφόρους μεταβολὰς τὰς χα-
ρακτηριζούσας αὐτήν.

Ἀλεξανδρινὴ Περίοδος.

Θ΄.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (π. Χ. 322)
μέχρι τῆς κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ῥω-
μαίων (π. Χ. 146).

Ἡ περίοδος αὕτη ἐκλήθη Ἀλεξανδρινή, κα-

22. Ἡ δὲ κοινὴ καὶ αἰφύκην ἀθροισμὸν τῶν τεσσάρων. Μιχ.
Ψελ. ὁ νεωτέρ. 8.

Ὁ Στρέβων ἀναγνωρίζει μόνον τέσσαρας διαλέκτους, τὴν Ἰω-
νικὴν, Ἀττικὴν, Ἀσσυρίαν καὶ Αἰολικὴν. Στραβ. 8, 1, 2.

(24) Τὰ χίον οἱ Ἑλληνας οὐ λέγουσι, ὅ ἄ τ τον δέ μᾶλλον
μὲν οὖν Ἑλληνας τὸ τὰ χίον, ὅ ἄ τ τον δέ οἱ Ἀτικοί. Φρό-
νιχοσ. Ἀγαμαί Ἰπερβόλου, Ἀττικῆς, Ἀγαμαί
Ἰπερβόλου Ἑλληνικῆς. Μοίρις, Ἀναβίωθον, Ἀττι-
κῆς. Ἀναβίωθον, κοινόν. ἴδ.

Παράβαλε Γαλην. στ'. 312. Β'. Οἱ μὲν οὖν ταγαγη-
ται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενοι, παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς κατὰ
τὴν Ἀσίαν Ἑλλησι τὴ γα ν ε ρ α ι, οὐκ ἐξόντοι δι' ἑλαίου μόνου.

(25) Κοινὴ δὲ, ἢ πάντες χρώμεθα, καὶ ἢ ἐχρήσατο Πίνδα-
ρος, ἦγον ἢ ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα. Γρηγ. ὁ Κοσῆνθ.

γωσι τὴν κλασικὴν Ἀττικὴν ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτῆς φιλολογικῇ λαμπρότητι. Ἡ μανία τῶν δι' ἀχρηστους καὶ σπανίας λέξεις ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε καὶ ἐκ τῶν σκοτεινότερων γωνιῶν τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἤρπασαν λέξεις καὶ φράσεις, ἐοικότες πάντοτε νὰ παράσχωσιν αὐθεντικὴν μαρτυρίαν ἐκάστης τούτων, ἐὰν τι ἤθελε τοὺς ἀντιτείνῃ (35). Εἰς τούτων, λέγει ὁ Λουκιανός, ἐνόμισεν ἐκείντος τόσον ἐντελῶς κάτοχον τῆς Ἀττικῆς, ὥστε μετέφρασεν Ἑλληνιστὶ καὶ τινα Λατινικὰ κύρια ὀνόματα, καὶ τὸ μὲν Saluuius μετέφρασε Κρόνιος, ἴσως διότι Saluuius ἔχει σχέσιν μὲ τὸ Κρόνος, καὶ ἀντι Φρόντιον ἔγραψε Φρόντις, καθότι ἐνόμισεν ὅτι Φρονίο παράγεται ἐκ τοῦ Φροντίς (36). Ἐὰν ὁμῶς ἦτο περισσώτερον κάτοχος τῆς Λατινικῆς, βεβαίως ἤθελε τὸν μεταμορφώσει εἰς Μετωπίαν!

Εἶπομεν προηγουμένως ὅτι τινὲς τῶν Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν μετεχειρίσθησαν τὴν ἀρχαίαν Ἰωνικὴν, δηλαδὴ τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου (37). Περιττόν ἴσως δὲ εἶναι νὰ προσθέσωμεν ὅτι διαρκούσης τῆς ρηθείσης ἑκατονταετηρίδος, τινὲς τῶν μάλ्लων παιδευμένων ἔγραψαν εἰς τὴν τότε ἀχρηστον νέα Ἰωνικὴν διὰ λεικτον (38). Ὁ μὲν Λουκιανός εἰς τὸ «περὶ Ἀστρολογίας» καὶ «περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ» καὶ ὁ Ἀρβριανός εἰς τὸ «Ἰνδικα» προσεπάθησαν νὰ μι-

Ἄλλοι γὰρ οἶδ' ὅτι τὴν μὲν Ἀθηναίων φωνὴν οὐδὲν ἠγοῦνται τιμιωτέραν τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Γαλλν. VI, 344 Γ. Ὁσοὶ δὲ φεύγουσι τὴν τῶν προκοκκίαν προσηγορίαν Ἀρμενικὰ μῆλα καλοῦσιν ἀμφοτέρω. 348, Α. Τῶν οὖν, ἃ νῦν μὲν οὕτως ὀνομάζουσι πάντες Ἕλληνες, οὐ συγχωροῦσι δὲ εἰ Ἀττικίζοντας μετὰ τοῦ υ λέγειν. 551, Β. Τοῦτο τὸ λάχανον οἱ τὴν ἐπίτριπτον ψευδοκαδείαν ἀσκοῦντες ὀνομάζουσι βάρανον, ὡς περ τοῖς πρὸ ἑξακοσίων ἐτῶν Ἀθηναῖοις διαλεγόμενον ἡμῶν, ἀλλ' οὐχί τοῖς νῦν Ἕλλησι. 361, Ε. Καλοῦσι δ' αὐτὴν (τὴν κινάραν) πάντες οἱ φεύγοντες τὸ σύνθετον, οὐ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ υ, 368, Δ. Οὐδὲ γὰρ τοῖς Ἀττικίζουσιν τῆ φωνῆ σπουδαζοῦσιν, ἀλλὰ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἰθὺλοῦσι γράφεται ταῦτα. 368, Δ. Διὰ εὐτραπέλειαν τῶν Ἀττικιστῶν ἔρα Ἀνθολ. III, σελ. 47, 55. Λουκιαν. Ῥητόρων Διδάσκαλος, 16. Ἀθῶν, 3, 53.

(35) Ἄν σολοικίσως δὲ ἢ βαρβαρίσως, ἐν ἑστω φάρμακον ἢ ἀναισχυντία, καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως. Λουκιαν. Ῥητόρ. Διδασκ. 47. Οὐ λαμβάνει δὲ εὐ, ὡς περ ἄλλο τι τῶν καταπαιδείαν, ὡς τινες ἀποπλανηθέντες τῆς ἀρχαίας φωνῆς καὶ ἐπίστη ἀμαθίαν καταφεύγοντες πορίζουσι μάρτυρας τινὰς τοῦ προειρηθῆαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τάδε τὰς φωνάς. Φρόνιος.

(36) Λουκιαν. Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, 21.
(37) Ὁρα κερ. 9.
(38) Ἀρβριανός ἐν τῇ ἰαδί γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν, αὐτίκα μάλᾳ ἐπὶ τὴν κοινὴν μεταβῆε. Λουκιαν. Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, 16. ἰδ. 18.

μηθῶσι τὸν Ἡρόδοτον, ὁ δὲ Ἀρριταῖος ὁ ἱατρός ἔγραψε κατὰ μίμησιν τοῦ Ἱπποκράτους.

IB.

Τὸ ἀσιατικὸν ὄφρος, τὸ πλήρες πομπῶδων λέξεων καὶ ἀρμονικῶν φράσεων, ἀνεφάνη παρά τοις Ἕλλησιν ὀλίγον πρὶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασέως (39), δείγματα δὲ τούτου ἔχομεν εἰς τὰς ρητορικὰς ἀγορεύσεις τοῦ Δίωνος Χρυσοστόμου, Ἀρριταίου καὶ Διθανίου. Οἱ ρητορικοὶ οὗτοι λόγοι ἀριδῆλως ἀποδεικνύουσιν ὅτι δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ ἐπιδειξίως οἰανδήποτε γλῶσσαν, ἀνευ τῆς ἐκφράσεως ὑψηλῶν ἰδεῶν. Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν ὅτι οἱ ρήτορες τότε ἔχαιρον μεγάλην ὑπόληψιν ἐνεκα τῆς ρητορικῆς τῶν εὐφραδείας (40), μάλιστα οἱ θαυμασταὶ τοῦ Ἀρριταίου ἐξήλωσαν αὐτὸν μὲ τὸν Δημοσθένην (41).

IG.

Οἱ Πατέρες διέκειντο κατὰ τὸ μάλ्लον ἢ ἤγτων ὑπὸ τὴν ἐπερρόην τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ τῆς Νέας Διαθήκης, διό ὡς σῶμα ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς κομψότητος τοῦ ὄφρους (42) τινὲς μάλιστα ἀπέτραπον καὶ τὴν μελέτην τῶν ἐθνικῶν συγγραφέων. Οὕτως ὁ συγγραφεὺς τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων ἐρωτᾷ: «Τί γὰρ σοὶ καὶ λείπει ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, ἔν' ἐπ' ἐκεῖνα τὰ ἐθνομία ὀρμήσης;» Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν λεξικὸν ἐξηκολούθει πλουτιζόμενον ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ, ἀλλὰ τὸ πλείστον τῶν θεολογικῶν λέξεων καὶ φράσεων εἰσῆχθη περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος.

(39) Ἡ μὲν Ἀττικὴ μοῦσα καὶ ἀρχαία καὶ αὐτόχθων ἄτομον εἰλήθη σχῆμα τῶν ἐαυτῆς ἐκπεσούσα ἀγαθῶν, ἢ δ' ἐκ τινῶν βαρῶν τῆς Ἀσίας ἐγθῆε καὶ πρῶην ἀφικομένη μοῦσα κτλ. Διονύσιος Ἀλικαρν. V, 446 Phalereus . . . delectabat magis Aethenienses, quam inflamabat. Cicer. Brut. 9. Nec versicolorem illum, qua Demetrius Phalereus dicebatur uti, vestem bene ad forensem pulverem facere. Quintil. 10, 1, 33. Phalerea illum Demetrium, quamquam is primus inclinans se eloquentiam dicitur. 10, 1, 80.

(40) Παράβαλε Λουκιαν. Ῥητ. Διδάσκαλος 17. Αεζιφάνης 25. Utinam imitarentur nec solum ossa, sed etiam sanguinem! Cicer. Brut 17.

(41) Ἦνεγκεν οὖν ἢ τρίτη φασὶ, λέγω δὲ ἢ τῆς Ἀσίας, προεληούσα σοφῶν καὶ θαυμάσιον ἀνδρα τὴν Ἀρριταίδην. Ἀρριταίδ. III, 737 (Προλεγόμ.) Ὁ γὰρ ὡς ἴδιον Δημοσθένει προσὸν κατανοήσαμεν, τοῦτο ἐπ' ἀκριβείας τῶν νεωτέρων σοφιστικῶν ἀνδρῶν αὐτὸς μόνος μιμνήσκειται, 742. Δημοσθενικὸν δὲ τὸ τοιοῦτον θεώρημα, 743.

(42) Ἄλλ' ἡμεῖς, ὡ θαυμάσιε, Μωσεί καὶ Ἠλίᾳ καὶ τοῖς οὐτω μακαρίοις ἀνδράσι σύνεσμεν ἐν τῆς βαρβάρου φωνῆς διαλεγόμενοις ἡμῖν, τὰ ἐαυτῶν καὶ τὰ παρ' ἐκείνων φεβγγόμεθα, νοῦν μὲν ἀληθῆ, λέξιν δὲ ἀμαθῆ. Βασιλ. III, 455, Α. Τί γὰρ ἂν εἰποιμὲν πρὸς οὕτως Ἀττικίζουσαν γλῶσσαν, πλὴν ὅτι ἀλίαν εἰμὴ μαθητῆς ὁμολογῶ καὶ φιλοῦ, 404, Ε.

Ἐὰν προτιθέμεθα νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ ἰδίαν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης διαρκούντος τοῦ ἀγῶνος τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τῆς εἰδωλολατρίας, ὀφαιλομεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν διαφορὰν μεταξὺ ἐθνικῶν καὶ χριστιανῶν συγγραφέων. Οἱ μὲν ὑπῆρξαν γνήσιοι διάδοχοι ἐκείνων τῆς παρελθούσης περιόδου, οἱ δὲ ἀρπαγες καὶ σφετερισταί. Ὁ Φίλων καὶ Ἰώσηπος ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν δύνανται νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν χορείαν τῶν Πατέρων.

Βυζαντινὴ Περίοδος.

IA.

Ἀπὸ τῆς μεταθέσεως τῆς ἑδρας τῆς Κυβερνήσεως ἐκ Ῥώμης εἰς Κωνσταντινούπολιν (330 μ. Χ.), μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453 μ. Χ.).

Ὅτε Κωνσταντῖνος ὁ μέγας μετένεγκε τὴν ἔδραν τῆς Αυτοκρατορίας του εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐκάλεσεν αὐτὴν Νέα Ῥώμη (43) πρὸς δὲ καὶ Κωνσταντινούπολιν (44). Οἱ Ἕλληνες ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὑπήκοοι τῆς Ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, ἐκαλοῦντο Ῥωμαῖοι, καὶ ἀνίστατο οἱ Ῥωμαῖοι (45), πρὸς διαστολὴν τῶν ἐσπερίων (46), δηλαδή τῶν γνησίων Ῥωμαίων. Καθόσον ἀφορᾷ τὴν λέξιν Ἑλλην, σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι παρὰ τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἄλλαις χώραις ἐκτὸς τῆς Παλαιστίνης Ἰουδαῖοις ἐσήμεινον ἐθνικὸς ἢ εἰδωλολάτρης (47), ἢ αὐτὴ ἔννοια παρεσιέφθη καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν χριστιανῶν συγγραφέων. Ἡ λέξις Γραικός, ἐκ τοῦ Πολυβίου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, παριστᾷ τὸ Λατινικὸν Graecus, καὶ ἔχει τὸ μυθικὸν Γραικός. Οἱ Βυζαντινοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκάλουσαν τοὺς κατείκους τῆς Ἑλλάδος Ἑλλαδικοὺς (48).

Τὸ Βυζάντιον, ἢ νέα αὕτη πρωτεύουσα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, ἀποκατίστη τότε τὸ μέγιστον φιλολογικὸν κέντρον, ἢ δὲ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διαρκούσης τῆς μακρῆς ταύτης περιόδου ὑπέστη πολλὰς ἀλλοιώσεις, ὅθεν πρὸς πλείονα κατάληψιν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν διαίρομεν αὐτὴν εἰς τρεῖς περιόδους ἢ ἐποχάς:

- A. Ἀπὸ τοῦ 330 μέχρι τοῦ 622, ἔτος τῆς Ἐγείρας.
- B. Ἀπὸ τοῦ 622 μέχρι τοῦ 1099, ἔτος τῆς ἀλώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων.

(43) Ἡ ἐν Κωνσταντ. Χίνοδος Α' καὶ Γ'. (321 μ. Χ.) Ἰωάν. Δυδῆς σελ. 193, 21. Θεοφάνης σελ. 42, Πασχάλ. Χρον. σελ. 529, (330) μ. Χ.

(44) Εὐνάσιος, σελ. 93, 20.
(45) Πρίσκο, σελ. 131, 12, 8.
(46) Πρίσκο, σελ. 131, 12, 8.
(47) Παλ. Διαθ. Ῥοθ. 9, 14. Μακ. 2, 14, 24. 2, 6, 13. Ν. Διαθ. Μάρκ. 7, 28. Παρθέλι Ματθ. 15, 22.
(48) Θεοφάν. σελ. 628, 12. Λέαν ὁ Γραμ. σελ. 294, 2.

Γ. Ἀπὸ τοῦ 1099 μέχρι τοῦ 1453, ἔτος τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἀρχαιολογικά.

Ἀναγινώσκουμεν ἐν τῷ «Ἀμερολήπτῳ» τῆς Σμύρνης: Ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως πόλις πολλοῦ λόγου ἀξία, πρωτεύουσα μίᾳ τῶν κατὰ τὴν Θράκην Ῥωμαϊκῶν ἐπαρχιῶν, ἢ Τραϊανούπολις, ἢ ἠγνοεῖτο τέως ἢ θέσις. Εἰς ἀπόστασιν μίᾳ καὶ ἡμισίαις λεύγης ἀπὸ τῆς Δύμης παρὰ τὴν Αἶνον, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου φαίνονται μόλις διακρινόμενα εἰρεπία ἐν μέσῳ ἐκτεταμένων ἑλῶν. Τὰ μέρη ταῦτα διὰ τὸ νοσηρὸν αὐτῶν διαμεινάντα ἀκατοίκητα, παρέχουσι τὸν λόγον δι' ὃν δὲν εἶχον παρατηρηθῆ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν περιηγητῶν. Τὰ εἰρεπία ταῦτα εἰσὶ προδήλως τὰ τῆς Τραϊανουπόλεως, διότι ἐπιγραφὴ τις ἐπὶ τινος μνημείου Ῥωμαϊκοῦ, ἐφ' οὗ ἐπιτέγραπται τὸ ὄνομα Τραϊανούπολις, εἶναι ἀπόδειξις τούτου ἀναμφεσθήτου: ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόστασις τῶν εἰρεπιῶν τούτων ὑπὸ τῆς Ἀδριανουπόλεως εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἀναφερομένη: τέλος δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σωζόμενα λείψανα μαρτυροῦσι πόλιν μεγάλην ἀνευρέθησαν δὲ καὶ ἡ ἀκρόπολις καὶ ὁ ἐκ πέντε χιλιομέτρων περιβόλος τῶν τειχῶν καὶ ἡ τοποθεσία μεγάλων προαστείων. Ἐν τῇ ἀκρῳπῳλεὶ σωζονται λείψανα οἰκοδομῶν τοῦ τρίτου αἰῶνος, ἐπιστόλια, στήλαι συντετριμμένα, κρηπίδες καὶ ἐπιγραφαί. Κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἡ ἀρχαία πόλις ἐγένετο ὅλως Βυζαντινὴ, καταστῆσα πρῶτα ἄρχιεπισκοπὴ, καὶ πολλὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λαμπρότητος καταλιπούσα. Ὁ Κ. Ἀλβέρτ Δουμόν, μέλος τῆς ἐν Ἀθῆναις γαλλικῆς σχολῆς, ἀνέγνω πολλὰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ βράχων, ἐξ ὧν μία ποιεῖται μνησίαν τεμένους αὐτοῦ καί μόνου τὰ δὲ ἀρχαία οἰκοδομήματα ἐξέλιπον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, καὶ ἦν ἐποχὴν ὑποδομήθησαν τὰ τῆς Δύμης καὶ Αἶνου τείχη. Τὰ προάστια κατεῖχον ἑκτασιν δύο περίπου τετραγωνικῶν λευγῶν ἐὰν τοῦ Ἑβρου διήκοντα καὶ μέχρι τῆς θαλάσσης. Κατὰ τὰς ἐγγυρῳίους παραδόσεις, ὧν δὲν πρέπει νὰ ἀλιγωρῆ τις, ὑπῆρχε ποτε πόλις ἐνταῦθα ἐπιφανεστάτη ἐξαφανισθεῖσα.

Ἐκ τῆς ἀνευρέσεως τῶν εἰρεπιῶν τῆς Τραϊανουπόλεως δύναται τις ἀλόγως νὰ ἐρωτήσῃ, πῶς ἦτο δυνατόν πόλις τοσοῦτον λαμπρὰ νὰ κτισθῇ ἐν μέσῳ λοιμῶδων ταλμᾳτων. Βεβαίως πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἤθελον κατασταθῆ ἐνταῦθα, εἰμὴ τὰ μέρη ταῦτα ἦσαν ἤτιον νοσηρὰ, ἢ σήμερον ἐζητήθη ὅθεν ἂν ὑπῆρχον ἔργα δι' ὧν διωχέτοῦντο τὰ ὕδατα πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ· αἱ δὲ περὶ τούτου ἐρευναὶ ἀπε-

κάλυψαν τινόντι τήν υπαρξιν μεγαλοπρεπών προχωμάτων. Υποτίθεται ότι ή πόλις αὕτη ἐξηφανίσθη κατά τόν ΙΕ'. αἰώνα.

Πειράματα

τοῦ ὑπὸ τοῦ Στόνερ ἐπιτεθέντος σωσιδίου ἱματισμοῦ τῶν ναυαγούντων.

Ο κ. Ι. Β. Στόνερ, ἐκ τοῦ Νεοβοράκου, πόλεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐφεύρε σωσιδίον ἱματισμόν τῶν ναυαγούντων ὅστις, ὡς φαίνεται, θά κάμη ἀπείρους ὠφελείας. Ἡ ἀπλή και εὐκολος ἐφαρμογή αὐτοῦ ἤθελε δυνήθη νά ἐξαλείψῃ συνάμα ἀπείρους συμφοράς, γεννώσα τὸ θάβρος ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς συμβίας και τῶν τέκνων τοῦ ναύτου. Οὗτος συνίσταται ὡς ἑπεται.

Ὁλος ὁ ἱματισμός σύγκεται ἐκ μεγάλης ζώνης φελίνης και εὐλυγίστου ἄνωθεν δὲ αὐτῆς ἐνδομα μονοκόμματον ἐκ πανίου, ἠλειμμένου με καουτσούκιον. Τοῦτο τὸ ἐνδομα συστέλλεται μόνον του περί τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν ἐκ τῆς ἐλαστικότητος τοῦ καουτσούκιου, και τῇ βοήθειᾳ καλύπτρας εἴτε κουκούλλας, και τινῶν πορπίδων συστέλλεται και περίξ τοῦ προσώπου, ἀφίνον ἐλευθέρως τὰς κινήσεις τοῦ λαιμοῦ. Δύο μολύβδινα βάρη, ἐμπεπορπασμένα εἰς τοὺς πόδας, ἐδραιοῦσι ἀρκούντως κάτω τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, και ποιοῦσι σταθεράν τήν ἰσορροπίαν. Δύο πάνινα πτερύγια ἐφαρμόζονται ἐπίσης δια νά συντελοῦσιν εἰς τήν διεύθυνσιν, και εἰς τήν ἀπό τόπου εἰς τόπον μετάβασιν. Πλησίον τοῦ κολυμβητοῦ ἐπιπολάζει κίθος (σαμαδοῦρα), πλήρης τροφῶν και γλυκέος ὕδατος, ἀπορροφούμενου ἐν ἀνάγκῃ δια μικροῦ σωλήνος ἐκ καουτσούκιου· τὸ δὲ ἄνω χωρίσμα του δύναται νά περιλάβῃ τήν τροφήν ἀνθρώπου, δια πολλὰς ἡμέρας (α).

Ο κ. Στόνερ μετὰ τοῦ κυρίου και κυρίας Κραδδὸκ συγγενῶν του, και ἐνός φίλου του, ἐκαμε πρό ὀλίγου ἀπόπειραν τῆς ἐφευρέσεως του εἰς τοὺς Καλιτείας (le Havre), πόλιν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας προς τὸν Ὠκεανόν. Ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τοῦ ἕρμου τῶν Καλιτεῶν, και προχωρήσαντες ἐννέα μίλια μακρὰν αὐτοῦ, οἱ ἀτρόμητοι ταξιδιωταὶ ἐρρίφθησαν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀνά μέσον τῶν κυμάτων ἐνδεδμεμένοι τὸν σωσιδίον ἱματισμόν· και τοὺς ἠκολούθησαν μετὰ ψυχικῆς ἀδημονίας. Μετ' οὗ πολὺ φωτολαμπῆ φυσικία ἐξώρμησαν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν τεσσάρων κολυμβητῶν, δηλοποιοῦντα τήν

(α) Σ. τοῦ Μ. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη, ἐν ὅπως ἔχη ὡς ἀναγγέλλεται, θέλει εἶναι λίαν σωτήριος δια τοὺς ναυαγούντας τὸ πολὺ πολὺ μέχρι 50 μιλίων μακρὰν ἀκτῶν· διότι ἄλλως, παρελθουσῶν δύο ἡμερῶν, και μὴ τυχόντος πλοίου νά τοὺς σώσῃ, οἱ τρισκακοδαίμονες θέλουν ὑπὸ ἀπνίας ἀπολεσθῆναι.

παρουσίαν αὐτῶν. Ταῦτα τὰ σημεῖα εἶναι προσδιορισμένα νά ἐφιστῶσι τήν προσοχὴν τῶν φαινομένων πλοίων ἐπὶ τῶν ναυαγισάντων, ὅστινες ἀναμένουσι τήν βοήθειαν αὐτῶν. Ἐπειτα ἀναφθέντα ὑπ' αὐτῶν βεγγαλικά πυρὰ ἀπετέλεσαν θελκτικὰ ἀποτελέσματα· τὸ δὲ τρίτον τοὺς εἶδον ὅτι ἐτρωγον ἐπὶ τῶν κυμάτων, λαμβάνοντες τήν τροφήν των ἀπὸ τοῦ πίθου, ἐξ οὗ ἐκβαλόντες εἰ καπνὸν και χαρτίον, ἐκκαμον τοιγάρα και ἡσυχως ἐκάπνισαν. Τελευταίον, ἀφ' οὗ ἐξετέλεσαν πληρέστατα τὸ πλάστον τῆς σωτηρίας τῶν ναυαγούντων, οἱ ἀποπειραθέντες, ἔχοντες τὰ ἐνδύματά των διόλου ἄβρεκτα, εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον τοὺς συνώδευσεν, και πάντες οἱ παρεστῶτες τοὺς ὑπεδέχθησαν μετὰ φρενομανῶν χειροκροτήσεων. Ἐκ τῆς εἰρημένης ἀποπείρας δύναται τις νά συμπεράνῃ· ὅτι ὁ κ. Στόνερ ἀπὸ τοῦδε ἐποίησεν εἰς τήν ναυτιλίαν, και τήν ἀνθρωπότητα, σημαντικὴν ὠφέλειαν, ἐλατιώσας οὐκ ὀλίγον τὰς συμβαινούσας ἐκ ναυαγίων ἀπωλείας.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ΣΟΛΟΜΩΝ Μ. ΣΑΛΟΥΜΙΑΗΣ.

Δύο λέξεις

Περὶ θεραπευτικοῦ μέσου κατά τῆς Ὑμειογόνου Δευρυγγίτιδος (Group).

Γνωστὸν εἶναι τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἡ νόσος οὗτη ἐμπαίζουσα πᾶν θεραπευτικὸν μέσον ἀπηνῶς δεκατίζει τοὺς δυστυχεῖς παῖδας, ὅποταν μάλιστα παρουσιασθῇ μετὸν ἐπιδημικὸν τύπον.

Πρὸ τινῶν χρόνων Γάλλος ἰατρός ἐδημοσίευσε τεσσαράκοντα περίπου παρατηρήσεις τῆς περιῆς ὁ λόγος Δευρυγγίτιδος, αἰτινες οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἐπιτρέπον περὶ τῆς διαγνώσεως τοῦ νοσήματος, και πάντες αἱ πάσχοντες παῖδες πλὴν ὀλίγων τινῶν ἐθεραπεύθησαν δια τῶν ἀνοθυμιάσεων τῆς Κινναβάρειος (Solf. di Mer) ὁδῶς.

Εἰς ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος ῥίπτεται μέγα ποσὸν μολοχάνθης, και τιθέμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς διατηρεῖται εἰς συνεχῆ βρασμόν. Ἐντὸς αὐτοῦ προστίθεται ἀνά τρεῖς ὥρας 1/2 δραχμὴ κινναβόρειος· τὸ ἀγγεῖον οὕτω προπαρασκευασθὲν, προσάγεται εἰς τὸν μικρὸν ὀσχεῶνα και εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἐξ αὐτοῦ ἀτμοὶ νά εἰσπνέωνται παρ' αὐτοῦ.

Ἡ θεραπεία αὕτη δὲν ἐξετιμήθη, ὡς φαίνεται, ἀρκούντως, διὸ και σχεδὸν ἐλησημονήθη.

Μετὰ τοῦ ἐντίμου συναδέλφου και φίλου μου Κ. Παρασκευᾶ πρό τριῶν σχεδὸν ἐτῶν, και πάλιν ἐσχάτως, τυχόντες εὐκαιρίαν, ἐφηηρόσαμεν τήν θεραπείαν ταύτην, και ἀμφότεροι ἐπετύχομεν ὀλοτέλως ἐπὶ δεκατριῶν

πασχόντων μηδεμίαν ἐπιτρεπόντων ἀμφιβολίαν ἐπὶ τῆς διαγνώσεως.

Ἡ πρώτη ἐνέργεια τοῦ θεραπευτικοῦ τούτου μέσου ὡς ἀμφότεροι παρετήρησαμεν, ἦτον ἀφθονὸς ἰδρὼς καθ' ὅλον τὸ σῶμα, μετ' ὀλίγον ἡ ἀναπνοή και ἡ ἰδιάζουσα φωνὴ εἰς τὸ νόσημα τοῦτο βαθμηδὸν ἐπλησίαζον τήν φυσικὴν κατάστασιν, οἱ σφυγμοὶ ἀνεπτύσσοντο βαθμηδὸν, και ἡ κυάνωσις, ὅπου εἶχε παρουσιασθῆ, αὐθιρῆ σχεδὸν ἐξέλιπε, και οὕτως ὁ μικρὸς πάσχων ἐπανήρητο εἰς τήν ζωὴν.

Γνωστὰς οἰκογενείας, ὧν οἱ παῖδες δια τοῦ μέσου τούτου ἐθεραπεύθησαν, ἀναφέρω ἐνταῦθα τὰς τῶν Κ. Κόρη, Ἀρράνη, Κοκκινάκη και Πολυκάρπου.

Ἐπειδὴ και πιθανὸν ἡ ἐπιδημία τῆς περιῆς ὁ λόγος νόσου νά ἐνοκήψῃ εἰς τήν πόλιν μας, καθόσον πρό ἡμερῶν παρετήρηθησαν κρούσματα αὐτῆς, πρό δύο δὲ ἡμερῶν παρετήρησα τὰ αἰσία ἀποτελέσματα τῆς ῥηθείσης θεραπείας, ἔκρινα καθήκόν μου νά δημοσιεύσω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, ὅπως, ἐν, ὁ μή γένοιτο, παρουσιασθῇ ἀνάγκη, τῆς συγχρόνως εἰς ἐνέργειαν παρὰ πολλῶν συναδέλφων ἡ θεραπεία αὕτη.

Ἐν Ἐρμουπόλει τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1869.

Ι. Α. ΖΑΛΩΝΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Καθαρσις τῶν ἐλαίων.

Ἡ τοῦ ἐλαίου καθαρσις ἀπασχολεῖ ἐν Ἑβρώπῃ πολλοὺς βιομηχάνους ὅστινες μεταφέρουσι ἐκ τῶν μεσημβρινῶν τόπων τὰ μετὰ βλίννης και ἀκαθαρσιῶν συμμιγμένα ἐλαία και μετὰ τήν αὐτῶν καθαρσιν τὰ πωλοῦσιν ἀκριβιώτατα. Ἡ καθαρσις τῶν ἐλαίων γίνεται, Ἐὰν τὰ ἀκάθαρτα ἐλαία ἀφεθῶσιν ἐπὶ τινι χρόνῳ ἐντὸς μεγάλων κάδων και δεξαμενῶν, ὅπου ἡσυχως ἀφεθέντα σχηματίζουσι καταστάλαγμα και τὸ ἐπιπολάζον ἐλαιον φαίνεται διαυγέστερον. Τοῦτο γίνεται εἰ ταχύτερον, ἐὰν τὰ ἀκάθαρτα ἐλαία συμμιχθῶσι μετ' ὀλίγον ὕδωρ ὥστε νά ἀποτελεσθῇ γαλακτέχρουν μίγμα, ἐκ τοῦ τοῦ ὀποίου ἀφεθέντος ἡσυχως ἀποχωρίζεται τὸ ὕδωρ ὁμοῦ μετὰ τὰ βλεννώδη μέρη, ἐνῶ τὸ ἐλαιον καθαρὸν ἐπιπέσει. Ἐὰν τὸ ἐλαιον τοῦτο διυλιθῇ δια πυκνοῦ μαλλίνου ὑφάσματος ἐν εἰδει σάνκου κεκαλυμμένου μετὰ μικρὰ τμήματα μελανοκεκαυμένων ὀστέων, τὸ ἐλαιον καθαρῶτατον και διαυγέστατον διυλίζεται. Ἐτι καθαρώτερον γίνεται, ἐὰν τὸ ἀκάθαρτον ἐλαιον ἀναμιχθῇ μετ' ὕδωρ, μετ' οὗ προσεμίχθη μικρὰ ποσότης λευκοῦ πηλοῦ τῆς Μήλου λ. χ. και ὀλίγου ἄλατος, ἀκολούθως διυλίζεται. Ἀπαντες οἱ τρόποι οὗτοι, ὅσον καλοὶ και ἀν-

τηνα, ἀντικατεστάθησαν κατά τοὺς τελευταίους χρόνους δι' ἄλλης τινὸς μεθόδου, δηλαδή δια τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος. Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν 500 λίτραι τοιοῦτου ἀκαθάρτου ἐλαίου ἀναμιγνύονται μετὰ 40 θεϊκοῦ ὀξέος ἀκράτου, και τὸ μίγμα ἀνακινεῖται ἡμίσειαν ὥραν δια ξυλίνης βλάβου. Εἰς τοῦτο τὸ φαῖον ἡ μᾶλλον μέλαν μίγμα προστίθενται 130—140 ὕδατος και τὸ μίγμα ἀναταράσσεται ἐκ νέου. Ἐὼν μετὰ ταῦτα τὸ μίγμα ἀφεθῆ πλείονας τινὰς ἡμέρας, τὸ ἐλαιον ἐπιπολάζει ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὑποκάτω δ' αὐτοῦ εὐρίσκεται στίβα μέλαινα συσταμένη ἐκ τῶν ἀπηνθρακωμένων μορίων. Δια προσεκτικῆς μεταγγίσεως ἀποχωρίζεται τὸ ἐλαιον, τὸ ὅποιον ἐκ νέου συμμιγνύεται μετ' ὕδατος και ἀφαιρεθέντος τοῦ μίγματος τὸ ἐλαιον καθαρῶτατον και διαυγέστατον ἀποκατέστη, και εἶναι χρήσιμον τόσον πρὸς καθοσιν και βρῶσιν καθῶς και δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου. Κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τρόπον καθαρίζουσι πλείονον τῆς Τεργέστης ἀπείρα ποσὰ ἀκαθάρτων ἐλαίων (μυρῆρα), τὰ ὅποια ἀγοράζουσιν εὐθηνότατα και κεκαθαυμένα τὰ πωλοῦσιν ὡς τὰ καλλίτερα ἐλαία τῆς Ἰταλίας και Γαλλίας ὑπὸ τὸ ὄνομα (salatol) ἐλαιον δια τὰ λαχανικά, σαλάταν, ἐπιγράφοντες πολλὰκις τὸ ὄνομα τοῦ διαστήμου ἐλαίου «Huile virginale de Provence ἢ Huile de Succa», ὅπερ τιμᾶται ἀκριβιώτατα.

Ε. ΑΝΔΡΕΡ.

Ἐφεύρεσις ἀξίσεως τῆς καρποφορίας τῶν ἀμπελῶν.

Ἰταλὸς τις ἀμπελοουργὸς ἐκ πείρας ἐπέσθη ὅτι ἐὰν εὐθὺς μετὰ τήν κοπὴν τῶν σταφυλῶν κλαδεύωμεν τὰ κλήματα οὕτω πως, ὥστε νά μὴ ἀφινώμεν εἰς αὐτὰ εἰ μὴ τὰ μέρη αὐτὰ μέλλουσι νά καρποφορήσωσι κατά τὸ ἐλευσόμενον ἔτος, ἡ καρποφορία γίνεται ἀφθονωτάτη. Ἐὼν ὅτι ὁ χυμὸς βοτῆς ἐμελλε ν' ἀπορροφηθῇ ὑπὸ τῶν καθαρισθησομένων και βραδέως κλαδευθησομένων μεγάλων περιοριζόμενων εἰς τὸ παραγωγὸν μέρος τρέφει αὐτὸ και τὸ ἐνίσχυει, ὥστε ἡ ἀφθονὸς καρποφορία εἶναι συνέπεια φυσικῆ.

Εἰς τὸ μέρος ὅπερ μέλλει νά καρποφορήσῃ πρέπει νά τηρῶνται μετὰ προσοχῆς τὰ φύλλα. Ταῦτα δὲν κόπτονται. (Τετράστυλος).

Ἐπισημοὶ πλοῖοι τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡξεύρομεν ὅτι παροιμιώδη κατήνησαν ἐκπαλαί τὰ πλοῦτῃ τοῦ Αὐτοῦ βασιλέως Κροίσου. Αἱ ἔγγιστοι ἰδιοκτησίαι τοῦ Κροίσου ἀνέβαινον εἰς 32,500,000 φρ. ἡ δὲ περιουσία του ὅλη, συμπεριλαμβανομένων τῶν δούλων, τῶν κινήτων, τῶν μετρητῶν, ἀνέβαινον εἰς 65 ἑκατομμ. Ἐπιστὸν δὲ ὅτι ὁ μονάρχης οὗτος συνείλιξε νά λέγῃ ὅτι πλοῦσιος δὲν ἠδύνατο νά ὀνομασθῆ, ὅστις δὲν ἦτον εἰς θέσιν νά διατηρήσῃ δι' ἰδίων ἐξόδων στρατὸν ἡγεγῶνα.

Ο Σενέκας έθηκε κατά μέρος 87,500,000 φρ. έξ ου κατάφαινεται ότι δέν ήτοί όλίγον έικκερδής τό έπίγ- γελμα τόφ φιλοσόφου.

Ο Τιθέριος κατέλιπε κατά τόν θάνατόν του 300 εκ.φρ. ετινα δ Καλλιγούλας κατέφαγεν έντός ένδεκα μηνών.

Ο Ούσκασιανός, αναβαίνων επί τόν θρόνον, υπε- λόγισε τάς δαπάνας του Κράτους εις 875 εκατομμ.

Τά χρέη του Μιλωνος ανέβαινον εις 15 εκ.

Απλοός τις άπελεύθερος, ο Παλλάς, απέκτησε μι- κράν περιουσίαν έξ 65,500,000.

Ο ψάλτης Τιγέλλιος εξέδουσε 2 εκατομμ. εις 5 ήμέρας.

Ο διδάσκαλος του Τιγέλλιου ήγόρασε τόν γραμ- ματικόν Δίφνιν άντι 12,518,000 φρ.

Απειδέστατος υπήρξεν ο Καίσαρ. Πριν ή διορισθί εις δημοσίαν τινά θέσιν, έχρωσται ήδη τό στρογγύλον ποπόν 625 εκατομμ. Ηγόρασε τήν φίλιαν του Κόρωνος άντι 12,500, φρ., και τήν του Λουκίου Παύλου άντι 7 εκατ.

Κατά τήν έποχήν του φόνου του Ιουλίου Καίσαρος, ο Αντώνιος έχρωσται 75 εκατομμ. Κατά τούς συγ- γραφέας της τότε έποχής, ο Αντώνιος δέν εξέδουσεν ελιγώτερα τών 3 δισεκατομμ. 675 εκατ. φρ.

Ελησμονήσαμεν να είπωμεν, ότι ο Καίσαρ έδωκεν εις Σατοδλλαν τήν μητέρα του Βρούτου μαργαρίτην αξίας 250,000 φρ.

Ο Απππιος εξέδουσε διά τας άσωτίας αυτού τό μέτρον ποσόν 12,000,000. Ποιήσας δέ τούς λογισμούς- του, εύρεν ότι τώ έμεινον 2 μόνον εκατομμύρια . . . και έδηλητηριάσθη λέγων ότι δέν ήζύνατο να ζήση κανείς με 2 εκατομμ. Ο πτωχός!

Μόλα ταβτα ο έσχάτως εν Άγγλία άποδιώσας φι- λάνθρωπος άμερικανός Πιασβόδη και ο Μαρκήσιος Βεστ- μίνστερ και οι Ροτσχιλδ και οι λοιποί πλούσιοι του τών αίωνος υπερβαίνουσι τούς πλουσίους της άρχαιότητος.

Είς τούς άνωτέρω καταλεχθέντας παρατηροθμεν ότι πάντες σχεδόν ήσαν Ρωμαίοι, ούδεις δέ Έλληνη, διότι, κατά τόν γέροντα Ιστορικόν Ηρόδοτον,

τη Έλλάδι πενή άείποτε σάντροφός έστι.

Βαρβαρικέ άγών κατά τά άγκάγια της του Σουίξ διώρυγος.

Ο κ'Ανατολικός Χρόνος της Κωνσταντινουπόλεως έδημοσίευσε παράδοξόν τι έπισόδιον τών μεγαλοπρα- πών εν Σουίξ τελετών, όπερ έχει ως άκολουθως:

Ο Αντιβασιλεύς είχε παραχωρήσει εν Ισμαηλία διά τούς προσηλημένους άραβας ιδιαίτερον στρατόπεδον ένθα και κατεσκήνωσαν τώ όντι. Αί σκηναί αυτών λέ- γονται ότι ήσαν πλουσίως κεκοσμημέναι αναβαίνουσαι εις μέγαν αριθμόν. Εύρωπαίοι τινές περιηγηται ιδόντες εις μίαν τών σκημών τούτων άπειρον πλήθος συσσω-

ρευμένον, ήθέλησαν να ίδωσιν εκ του πλησίον τά συμ- βαίνοντα. Πλησιάζαντες ούν έμαθον ότι δερβίται έ- χοθοντα. Είς τούς ξένους εύρωπαίους προσεφέρθη τότε ο καρψ και τοίς άνηγγέθη ότι έμα τελειωθείσας της άρχήσεως έμαλλον να ίδωσι παράστασιν κοινοτάτην παρά τοίς εσσεβέτοι μωαμαθανοίς. Τό πρόγραμμα της Βαρβαρικής ταύτης παραστάσεως έπηγγέλλατο τά εξής:

α.) Βάρβαρός τις γυμνόσωμος μέλλει να κόψη τήν κεφαλήν του διά ξίφος.

β.) Έτερος μέλλει να διατρυπήσθ τός παρειάς του διά σιδηρού όβελού.

γ.) Έτερος θα καταπή μάγαν όφιν.

δ.) Έτερος θα φάγη ύάλους.

Και τώ όντι λοιπόν άρξαμένης της παραστάσεως ο μέν πρώτος ξιφομάχος, άρπάξας ξίφος τι με τρόπον άγριον και έπικαλοσθείς τόν Άλλάχ (θεόν) τό άκου- σθόσας εις τό στήθος του εις τούς πόδας του και παντα- χού του σώματός του, άλλ' ο Άλλάχ τόν διεφύλαξεν άτρωτον έπειτα γονατήσας έθισε τό ξίφος επί του έαυ- του αύχένος προσποιούμενος ότι ήθελε να κόψη τόν τράχηλόν του· τότε δά και δερβίσης τις πηδήσας εις τούς ώμους του ξιφομάχου προσποιείτο ότι έπίεζε και αυτός τό ξίφος, ο Άλλάχ όμως έκαμνε να μη κόπτεται ο τράχηλος του πιστού δούλου του. Ούτω λοιπόν ο ξι- φομάχος μας μη δυνηθείς να άποκεφαλισθί, διότι δέν ήθελεν ο θεός, προσευξάμενος εν συντριβή άπήλθε της σκηνής.

Ο δεύτερος ο όβελομάχος, έμα παρουσιασθαις άπήγ- γειλεν εδάφια τινα του Κορανίου. Τότε δά ο δερβίσης έδειξεν εις τούς θεατάς τήν σούβλαν, δι' ής δέθον έμει- λον ο άραψ να διατρυπήση τās παρειάς του. Ο δερ- βίσης τότε θέσας τόν όβελόν έριζοντίως εν μέσω των δύο χειλέων του άθλητου συνήψι διά των δαντύλων του τό τε άνω και κάτω χείλος και ούτως ένομιζέτο ότι ο όβελός άπό της μιης παρειάς διήρχετο εις τήν έτέρην.

Ο δά τρίτος ο έπιεφάγος, λαβών εις χείρας δυο ό- φεις και έπικαλοσθείς τόν Άλλάχ έδάγκασεν έναλλάξ και τούς δύο και άπέκοψεν έξ έκατέρου αυτών ένός δα- ντύλου σάρκα, ήν κατέτρωγον άβχανομένης της λύ- σης του, ότι εν τιοιούτη έπιληρητική καταστάσει τόν έψ- βαλον της σκηνής.

Τέλος ο τέταρτος, ο ύκλοφάγος, έφαίνετο ότι έθαινε τήν βαλεν, χερσίς να κόπτεωνται τά χείλη του, και τά άποκοπόμενα τεμάχια έμάσα δια τών ισχυρών τροσκ- ζιτών οδόντων του.

Επιτός τούτων άλλος τις εν άλλη σκηνή, άνεπέθα ήμίγυμνος με λαμπάδα εις τās χείρας, ής τήν φλόγα έφήρμοζεν εις όλα τά μέλη του σώματός του.